

[Erik Appel.]

Der er i lovforslaget fastsat undervisningspligt i 9 år. Jeg føler mig ikke overbevist om nødvendigheden deraf, og jeg må derfor foreløbig tage afstand fra dette krav.

Hvad angår undervisningen for voksne døve og tunghøre, ønsker jeg nærmere oplysning om, hvorledes ministeren tænker sig, denne undervisning skal foregå. De tunghøre vil efter endt undervisning og uddannelse spredes ud over landet, og det kan vel blive vanskeligt at samle dem til en fælles undervisning. Tænker ministeren på at oprette særlige efterskoler for tunghøre, og måske endog en højskole?

Jeg vil udtale min tilfredshed med, at staten nu påtager sig udgifterne ved erhvervs- og vejledningskontorerne. Der gøres et stort arbejde fra kontoret i København dels ved vejledning gennem personlige samtaler med mange erhvervshemmede, dels ved henvendelse til arbejdsgivere om beskæftigelse, og dels ved den for kontoret ansatte leders rejser over hele landet.

Endelig kunne jeg ønske, at staten også overtog omkostningerne ved mundaflæsnings-skolerne, der iøvrigt allerede nyder en ret udstrakt støtte fra staten. Vi er i Danmark ret langt fremme med undervisning i mundaflæsning og må siges at ligge i spidsen her.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i et kommende udvalg.

Ole Bjørn Kraft: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen, er blevet forhindret i at være tilstede ved denne forhandling, skal jeg på mit partis vegne sige, at vi deler regeringens opfattelse af, at det nu er rigtigt at søge gennemført en rationalisering af undervisningen på dette område. Jeg skal ikke ved denne lejlighed gøre mange bemærkninger; jeg går ud fra ligesom den foregående taler, at sagen vil blive henvist til behandling i et udvalg, og dér tror jeg en række af de enkeltheder, som allerede har været nævnt, på naturlig måde kan behandles; jeg tror ikke, det er nødvendigt at optage tingets tid dermed. Vi er tilbøjelige til at dele den anskuelse, som det ærede medlem hr. Erik Appel just har gjort gældende, at der måske skal være et skarpere skel mellem

de døve og de tunghøre, end lovforslaget giver udtryk for. Inden jeg slutter, vil jeg blot gøre den bemærkning, at såvidt jeg har forstået lovforslaget, er det hensigten, at tre eksisterende skoler, frk. Thestrups, fru Kampps skole i Vejle og en skole til, enten skal bortfalde eller overtages af staten. Jeg går ud fra, at man, når denne nyordning bliver gennemført, da vil yde anerkendelse af det arbejde, som gennem årene er udført af disse skoler. Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at vi underkaster lovforslaget en velvillig og ikke for lang udvalgsbehandling.

Kristian Nygaard: Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at døvekommissionen har været 10 år om sit arbejde, der bl. a. er resulteret i betænkningen af 8. februar 1949. I modsætning hertil har den højtærede socialminister ikke været længe om at fremsætte kommissionens forslag til behandling her i folketinget, og det vil jeg gerne udtrykke min taknemlighed for, da det er min faste overbevisning, at lovforslaget indeholder forskellige betydelige forbedringer i sammenligning med de lovbestemmelser, der hidtil har været gældende på de områder, der her er tale om. Jeg anser det for en selvfølge — men jeg synes forresten også, at det fremgår af lovforslagets indhold —, at de døve og de tunghøre behandles forskelligt. De af vore medborgere — det er desværre slet ikke så ringe et antal —, der omfattes af denne lovgivning, har krav på al den opmærksomhed og praktiske hjælp, som det offentlige er i stand til at yde, da de af naturen er så hårdt ramt, ved at de enten slet ikke kan høre eller kun er i besiddelse af en meget mangelfuld høresans.

Lovforslaget omfatter også døve og tunghøre i den voksne alder. Jeg har gennem en årrække haft den glæde at lære et ret stort antal af disse mennesker at kende; ved kursus i de forskellige landsdele har jeg været sammen med dem i ugevis, og det er absolut nogle af de mest taknemlige og lydøre tilhørere, man kan ønske sig. Når den såkaldte mangelhører var bragt på plads i skolelokalet, eller hvor der nu var brug for den, og hver havde fået sin telefon rigtigt anbragt, kunne man slet ikke undgå at lægge mærke til, at de lyttede med spændt interesse, intet måtte gå tabt. Man kunne